

en Rationering, naar der nu var skaffet Landet tilstrækkelige Mængder af den Vare, som Befolkningen skulde have gennem Rationeringen. Handelsmøllerne paastod, at der var Mel nok, ja, at der var mere Mel, end der kunde blive forbrugt ved Rationeringen, og at de som Følge deraf kunde komme i den Situation, at de led Tab ved deres Indkøb i Amerika, Indkøb, som de paaberaabte sig at have foretaget til Samfundets Fordel, om end naturligvis ogsaa til egen Fortjeneste. Dette bøjede den overordentlige Kommission sig for, men det fremgaar altsaa af vor Indstilling, at vi var betænkelige ved Sagen, og den Forstaaelse har det ærede Medlem jo ogsaa faaet. Men jeg tror, at jeg giver Udtryk for, hvorledes Stillingen virkelig var, naar jeg siger, at hvis vi havde gjort det modsatte, vilde man have angrebet os for dette, og hvis Regeringen ikke havde imødekommeth Ønsket fra Erhvervslivet om at ophæve Rationeringen, vilde Regeringen være blevet angrebet for Opretholdelsen af en Rationering, som der ikke længere var nogen Grund til. Ud fra disse Kendsgerninger maa, hvis man vil være retfærdig, Regeringens Stilling senere til Sagen bedømmes.

Det viste sig imidlertid, at det ikke gik godt med denne Rationerings Ophævelse. I Løbet af ganske kort Tid gik der Spekulation i Melet, idet den amerikanske Melpris forhøjedes til 90 Kr. pr. hkg. Dermed var det givet, at de, der kom i Besiddelse af dansk Mel, fik en Chance for at udnytte den lave danske Melpris, og dette foranledigede Ministeren til efter Aftale med Ernæringsraadet at forhøje den danske Melpris, saaledes som sket er. Den højtærede Indenrigsminister havde ganske utvivlsomt kun Valget imellem at genindføre Rationeringen eller at foretage denne Forhøjelse. Det forekommer mig, at jeg kunde forstaa Venstres Ordførers Udtalelser saaledes, at han egentlig vilde have tilraadet, hvis han havde siddet i en af de Institutioner, der skulde give Raad i Sagen, at genindføre Rationeringen. Jeg tror, jeg vilde have gjort det samme, men jeg indrømmer, at der kunde anføres vægtige Grunde imod Rationeringens Genindførelse, bl. a. denne, at en Del Folk kunde have tilintetgjort deres Melmærker og som Følge deraf ikke længere kunde komme i Besiddelse af Mel til deres Husholdning. Nu siger det ærede Medlem, at da der kun var en Dag imellem de to Bekendtgørelser, var der ikke nogen Tid til Bortkastelse af Mærkerne. Men dette er ikke rigtigt;

thi det kan meget godt tænkes, at en Del Mennesker havde tilintetgjort deres Mærker umiddelbart efter, at de havde faaet Meddelelse om, at nu var Rationeringen ophævet, idet de jo, naar Rationeringen var ophævet, ingen som helst Nytte havde af deres Mærker. Men ogsaa paa anden Maade kunde det vække Betænkelighed, det indrømmer jeg, at genindføre Rationeringen, og man vilde ganske sikkert fra adskillige Sider have gjort Indvendinger imod, at man genindførte den og ikke traf anden Bestemmelse, særlig da man, som det ærede Medlem indrømmer, kunde sige sig selv, at hvis man vilde træffe en Ordning som den, der nu er opnaaet Overenskomst om mellem Partierne vedrørende Kornloven, saa vilde Melpriserne før eller senere stige; i Henhold til Kornlovens Bestemmelser, i Henhold til de Forhandlinger, der er førte i Folketingets Udvalg vedrørende Kornloven, er det jo givet, at Melpriserne vil stige, og den hele Sag har derfor nu ikke længere den Interesse, som den har haft. Der kunde kun være Tale om, at de lavere Melpriser kunde have været gældende nogle Uger. Selvfølgelig er det i og for sig beklageligt, at Melpriserne stiger, før det absolut er nødvendigt, men saaledes som Forholdene udviklede sig, mener jeg, at Ministeren har haft god Grund til den Beslutning, han traf, og i Overensstemmelse dermed har jeg været med til at gøre Indstilling til det høje Ting om at godkende Bekendtgørelsen. Saaledes som den er udstedt af Ministeren,

Det forekommer mig, at det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, burde have konkluderet i at anbefale Tinget at stemme for Bekendtgørelsen, naar han ikke vilde anbefale Tinget at modsætte sig den; thi Spørgsmaalet ligger ikke saaledes, at man ikke har fuldstændig Klarhed over Forholdet, og de Penge, der indvindes ved, at Bekendtgørelsen er udstedt, gaar jo i Statens Kasse og kan anvendes til Fordel for Befolkningen paa den kommende Kornlov ved, at man nedsætter Rugbrødspriserne. Dette er alle Partier enige om bør ske, og for at det kan ske, er det nødvendigt, at Staten har de fornødne Pengemidler; og da alle nu er enige om — ogsaa det ærede Medlems Parti —, at naar den nye Kornlov træder i Kraft, skal Melpriserne forhøjes, kan der altsaa kun være Tale om, at man kunde have haft en noget lavere Melpris i nogle Uger, men dette er altsaa blevet umuliggjort derved, at man ophævede Rationeringen. Det er Hovedårsagen til Kalamiteten, som vi her staar overfor; det ærede Medlem er sikkert ogsaa